

187.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 17 marca 1926 r.

o ustaleniu wymagań od kandydatów na stanowiska urzędników kategorii I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej.

Na zasadzie art. art. 11 i 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla uzyskania stanowiska urzędnika kategorii I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej wymagane jest:

- a) posiadanie warunków, wyszczególnionych w art. 6 i 7 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164);
- b) ukończenie wyższych studjów weterynaryjnych (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. — Dz. U. R. P. № 64, poz. 629);
- c) odbycie służby przygotowawczej (praktyki), przewidzianej w art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej;
- d) złożenie egzaminu praktycznego, ustanowionego niniejszem rozporządzeniem.

Od obowiązku odbycia służby przygotowawczej (punkt c) zwolnieni są kandydaci, którzy po ukończeniu studjów weterynaryjnych pracowali co najmniej przez okres dwóch lat w zawodzie lekarsko-weterynaryjnym.

§ 2. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wnosić do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Do podania należy dołączyć: metrykę urodzenia, dowody posiadania obywatelstwa polskiego i ukończenia wyższych studjów weterynaryjnych oraz dokładny życiorys.

Przed przyjęciem do służby przygotowawczej władza powołana do mianowania zasięga opinii lekarza urzędowego co do stanu zdrowia kandydata.

§ 3. W czasie służby przygotowawczej winien kandydat zapoznać się dokładnie z wszystkimi czynnościami państwowej służby weterynaryjnej.

O wyniku służby przygotowawczej orzeka władza, powołana do mianowania kandydata.

§ 4. Podania o dopuszczenie do egzaminu praktycznego kandydaci winni wnosić do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, które rozstrzyga o dopuszczeniu do egzaminu.

Kandydaci zwolnieni od obowiązku odbycia służby przygotowawczej (§ 1 ustęp ostatni) winni dołączyć do podania dokumenty, wyszczególnione w § 2, oraz zaświadczony przez władze administracyjne 1-ej instancji dowód odbycia po ukończeniu studjów weterynaryjnych dwuletniej praktyki w zawodzie lekarsko-weterynaryjnym.

§ 5. Dla odbywania egzaminów Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych ustanawia komisję egzaminacyjną.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i 4-ech członków. Przewodniczącym komisji jest Dyrektor Departamentu Weterynaryjnego Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Zastępcę przewodniczącego powołuje Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych na okres dwóch lat z pośród urzędników Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, posiadających wyższe studia weterynaryjne.

Członków komisji Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych powołuje na dwa lata:

- a) z pośród podległych mu urzędników:
 - 1) posiadających wyższe studia weterynaryjne oraz
 - 2) posiadających ukończone wykształcenie prawnicze, tudzież
- b) z pośród profesorów państwowych uczelni weterynaryjnych za zgodą senatu danej uczelni.

Jeden z członków komisji winien posiadać ukończone wykształcenie prawnicze.

Przewodniczącemu służy prawo egzaminowania.

§ 6. Egzamin praktyczny dzieli się na pisemny i ustny.

§ 7. Egzamin pisemny polega na wykonaniu i przedstawieniu przez kandydata pracy pisemnej. Temat pracy pisemnej wyznacza przewodniczący komisji z zakresu jednego z przedmiotów, wyszczególnionych w § 11 część I.

Praca pisemna winna być przedstawiona przewodniczącemu komisji przed upływem 6-go miesiąca od dnia wyznaczenia tematu kandydatowi.

W razie nieprzedstawienia pracy pisemnej w tym terminie uważa się egzamin pisemny za niezłożony.

Przewodniczący komisji może w wyjątkowych wypadkach na umotywowaną prośbę kandydata przesunąć wyznaczony mu termin przedstawienia pracy.

§ 8. Praca pisemna winna stanowić samodzielne i naukowe opracowanie tematu oraz uwzględnić własne spostrzeżenia i doświadczenia kandydata.

Do pracy pisemnej winien być załączony wykaz literatury, którą kandydat posługiwał się przy opracowywaniu tematu.

Ponadto praca winna w zakończeniu zawierać pisemne zapewnienie kandydata, że pracę wykonał bez obcej pomocy, posługując się jedynie literaturą, wyszczególnioną w wykazie.

§ 9. Pracę pisemną rozpatrują wyznaczeni w tym celu przez przewodniczącego komisji członkowie komisji egzaminacyjnej.

Ocena pracy pisemnej winna być uzasadniona i zakomunikowana kandydatowi przez przewodniczącego komisji przed upływem 6 tygodni od dnia jej przedstawienia przez kandydata.

§ 10. Ocenę pracy pisemnej określa się według jednego z następujących stopni: „bardzo dobrze”, „dobrze”, „dostatecznie”, „niedostatecznie”.

Przewodniczący komisji wyznacza kandydatom, którzy złożyli egzamin pisemny, termin składania egzaminu ustnego, kandydatom zaś, którzy egzaminu pisemnego nie złożyli, wyznacza na ich prośbę temat ponownej pracy pisemnej.

§ 11. Przedmiotem egzaminu ustnego są:

- I. a) choroby zakaźne i wady ewikcyjne zwierząt gospodarskich ze szczególnem uwzględnieniem anatomii patologicznej, bakterjologii, serologii i odkażania;
- b) higiena i żywienie zwierząt oraz hodowla;
- c) higiena mięsa i mleka oraz kontrola środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego;

II. znajomość ustawy konstytucyjnej i ustawy o państwowej służbie cywilnej, dokładna znajomość ustawodawstwa weterynaryjnego, tudzież ogólna znajomość ustroju i zakresu działania władz państwowych i samorządowych.

§ 12. Egzamin ustny dzieli się na część specjalną i ogólną. Część ogólna egzaminu odbywa się bezpośrednio po części specjalnej egzaminu.

§ 13. Część specjalna egzaminu polega na rozwiązaniu przez kandydata ściśle praktycznego zadania z zakresu jednego z przedmiotów, wyszczególnionych w § 11 część I (np. przeprowadzenie sekcji zwłok zwierzęcych, zbadanie zwierzęcia chorego lub podejrzanego o chorobę i t. p.).

Temat części specjalnej egzaminu wyznacza przewodniczący w porozumieniu z członkami komisji.

Wyniki, do jakich doszedł kandydat w części specjalnej egzaminów, winien także opisać pod nadzorem jednego z członków komisji.

Wynik części specjalnej egzaminu uwzględnia się przy określaniu stopnia oceny odpowiedzi z tego przedmiotu egzaminu ustnego, z zakresu którego wyznaczony był temat części specjalnej egzaminu.

§ 14. Część ogólna egzaminu obejmuje wszystkie przedmioty, wymienione w § 11, i odbywa się w obecności wszystkich członków komisji egzaminacyjnej z każdym kandydatem z osobna.

§ 15. Ocenę wyniku odpowiedzi z poszczególnych przedmiotów egzaminu ustnego, jak również końcową ocenę wyniku całego egzaminu określa się według jednego z następujących stopni: „bardzo dobrze”, „dobrze”, „dostatecznie”, „niedostatecznie”.

§ 16. Jeżeli kandydat otrzymał stopień „niedostatecznie” z jednego z przedmiotów egzaminu

ustnego, może egzamin z tego przedmiotu powtórzyć, nie wcześniej, niż przed upływem 6 tygodni, a nie później, niż po upływie 3 miesięcy od dnia poddania się egzaminowi ustnemu.

Egzamin ustny uważa się za niezłożony, o ile kandydat otrzymał stopień „niedostatecznie” z dwóch lub więcej przedmiotów egzaminu ustnego, lub nie poddał się egzaminowi ustnemu w wyznaczonym mu terminie (ustęp ostatni § 10), względnie nie złożył egzaminu poprawczego lub nie poddał się temu egzaminowi w określonym w ustępie pierwszym terminie.

Jeżeli kandydat nie złożył egzaminu ustnego, może ten egzamin powtórzyć nie wcześniej, niż przed upływem trzech miesięcy, a nie później, jak po upływie roku od dnia poddania się egzaminowi ustnemu.

Termin składania egzaminu poprawczego (ustęp 1-szy) i powtórnego egzaminu (ustęp 3-ci) wyznacza przewodniczący komisji.

Przewodniczący komisji może w wyjątkowych wypadkach na umotywowaną prośbę kandydata przedłużyć mu terminy, ustalone w ustępach pierwszym i trzecim niniejszego paragrafu oraz w § 24.

§ 17. Egzamin uważa się za złożony w razie pomyślnego wyniku egzaminu pisemnego i ustnego.

Egzamin pisemny wolno powtórzyć dwa razy, ustny zaś raz. Kandydaci, którzy nie złożyli egzaminu ustnego po raz drugi, mogą być dopuszczeni (§ 4) do powtórzenia tylko całego egzaminu (ustnego i pisemnego).

§ 18. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, temat pracy pisemnej kandydata i jej ocenę, pytania egzaminu ustnego, ocenę poszczególnych odpowiedzi oraz wynik końcowy egzaminu. Ponadto do protokołu należy dołączyć pracę pisemną kandydata (§ 8) i pisemne opracowanie wyników części specjalnej egzaminu (§ 13).

§ 19. Na dowód poddania się egzaminowi kandydat otrzymuje świadectwo urzędowe, wystawione przez komisję według załączonego wzoru.

Świadectwo winno być podpisane przez przewodniczącego i członków komisji oraz zaopatrzone pieczęcią komisji egzaminacyjnej.

§ 20. Kandydatom, którzy poddają się egzaminowi po odbyciu służby przygotowawczej, przewidzianej w art. 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej, a pełnią służbę nie w siedzibie komisji i poddają się egzaminowi po raz pierwszy, należą się normalne diety i zwrot kosztów podróży.

§ 21. Złożenie przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia egzaminu praktycznego na podstawie rozporządzenia austriackiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 marca 1873 r. o egzaminach dla lekarzy i weterynarzy (Dz. U. P. № 37) lub rozporządzenia pruskiego Ministra Rolnictwa, Domen i Lasów z dnia 28 czerwca 1910 r. w sprawie egzaminów dla powiatowych lekarzy weterynaryjnych—jest równoznaczne ze złożeniem egzaminu praktycznego, ustanowionego niniejszym rozporządzeniem.

§ 22. Urzędnicy mianowani do odwołania (pro wizoryczni) lub pracownicy kontraktowi, zajmujący w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stanowiska kategorii I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej mogą być mianowani na stałe, o ile przeżyli przynajmniej jeden rok w państwowej służbie weterynaryjnej lub przed wstąpieniem na służbę państwową pracowali przynajmniej przez okres dwóch lat w zawodzie lekarsko-weterynaryjnym, i o ile złożą z wynikiem pomyślnym egzamin praktyczny, ustanowiony niniejszym rozporządzeniem.

§ 23. Kandydaci, którzy na zasadzie przepisów wymienionych w § 21, zostali przeznaczeni do powtórzenia egzaminu z jednego przedmiotu, mogą poddać się temu egzaminowi na zasadach, wyszczególnionych w niniejszym rozporządzeniu w terminie sześciu miesięcy, licząc od dnia ustanowienia komisji egzaminacyjnej (§ 5 ustęp pierwszy).

W razie niedotrzymania tego terminu uważa się egzamin ustny za niezłożony.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy w przedmiocie, unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Kiernik*

Załącznik do § 19 rozp. Rady Min.
z dn. 17 marca 1926 r. (Dz. U. R. P.
№ 30 poz. 187).

ŚWIADECTWO.

Pan _____
stanowisko _____
podał się na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 marca 1926 r. o ustaleniu wymagań od kandydatów na stanowiska urzędników kategorii I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej (Dz. U. R. P. № 30 poz. 187) w dniach _____
_____ egzaminowi praktycznemu na stanowisko _____
_____ i złożył go z wynikiem _____
_____ dnia _____

Komisja Egzaminacyjna dla kandydatów na stanowiska urzędników kategorii I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej.

Przewodniczący Komisji:

Członkowie Komisji:

(pieczęć)